

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráky a soudkyň Sylvie Šiškové a Michaely Bejčkové v právní věci navrhovatele: **Ing. P. R.**, zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem, Kozi 916/5, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy ze dne 27. 10. 2021, čj. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **se odmítá** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným dne 5. 11. 2021 se navrhovatel domáhá zrušení části mimořádného opatření odpůrce uvedeného v záhlaví. Odpůrce toto opatření vydal podle § 69 odst. 1 písm. i) a § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a zakázal jím ve stanovených případech pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest, kterými jsou respirátor nebo obdobný prostředek. Navrhovatel napadá článek I bod 2 písm. e) mimořádného opatření, podle kterého se zákaz *nevztahuje na pedagogické pracovníky, kteří byli očkovaní proti onemocnění covid-19 a od dokončeného očkovacího schématu podle souhrnu údajů o přípravku uplynulo nejméně 14 dní.*

[2] Povinnost nosit ochranu dýchacích cest zasahuje podle navrhovatele do jeho základních práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod. Napadenou částí opatření jsou pro navrhovatele nastavena jiná pravidla než pro pedagogické pracovníky očkované proti onemocnění covid-19, a toto opatření je tak diskriminační ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny, § 16 odst. 1 a násl. zákoníku práce apod.

[3] Navrhovatel namítá, že odůvodnění napadeného opatření nemá oporu v odborných podkladech a chybí v něm zpráva o hodnocení rizik. Opatření nepřispívá ke snížení rizika přenosu onemocnění covid-19. Pravým důvodem přetížení zdravotního systému je zanedbání primární péče. Odpůrce stanoví jako cíl nepřezkoumatelnou a epidemiologicky neodůvodněnou hodnotu minimalizace přenosu. Dále navrhovatel popisuje zkušenosti a roli praktických lékařů. Uvádí, že napadené opatření má negativní vliv na jeho zdravotní stav a zasahuje jeho osobní svobodu a lidskou důstojnost. Navrhovatel také zhodnotil stav epidemie v uplynulém roce.

[4] Odpůrce uvedl, že se na vydávání mimořádných opatření podílí celá řada odborníků se širokým odborným záběrem. Odpůrce je přesvědčen, že napadené opatření je dostatečně a srozumitelně odůvodněno. Funkčnost respirátoru coby prostředku snižujícího pravděpodobnost nákazy se již stala notoriitou (v této souvislosti odpůrce odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, čj. 2 Ao 7/2021 - 157). Podle odpůrce má napadené opatření přispět ke zmírnění rizik. Nošení ochrany dýchacích cest není zdraví škodlivé. Odpůrce dále uvedl, že napadené opatření stanoví povinnost nosit respirátor neočkovaným pedagogickým pracovníkům z toho důvodu, že neočkovaná osoba je mnohem náchylnější k nákaze a v případě, že se nakazí také sama, v mnohem větší míře šíří virus dále. Tyto skutečnosti vyplývají z nejnovějších studií.

[5] Návrh byl podán včas a osobou k tomu oprávněnou. NSS dále posuzoval, zda se nejedná o zjevně neopodstatněný návrh.

[6] Podle § 13 odst. 3 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (pandemický zákon), *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.*

[7] NSS v minulosti podrobně vyložil, že odmítnout návrh jako zjevně neopodstatněný lze tehdy, pokud se soud již obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nehodlá se od tohoto právního názoru odchýlit. Jde o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, čj. 5 Ao 2/2021 - 52, body 10 až 13, ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021 - 19, nebo ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021 - 72). Ústavní soud odmítá ústavní stížnosti v těchto věcech pro zjevnou neopodstatněnost (usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21, či ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21).

[8] NSS se přezkumu mimořádných opatření týkajících se povinnosti nosit ochranu dýchacích cest již věnoval např. v rozsudcích ze dne 27. 5. 2021, čj. 7 Ao 6/2021-112, ze dne 11. 6. 2021, čj. 10 Ao 12/2021-81, ze dne 27. 7. 2021, čj. 8 Ao 17/2021-63, a ze dne 30. 7. 2021, čj. 5 Ao 25/2021-51. Žádný z těchto rozsudků nezrušil mimořádné opatření ani nevyslovil jeho nezákonnost proto, že by nebylo vydáno v situaci probíhající nebo hrozící epidemie onemocnění covid-19. V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, čj. 2 Ao 7/2021 - 157, NSS dospěl k závěru, že povinnost nosit respirátor (stanovená tehdy mimořádným opatřením odpůrce čj. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN) je účinný, potřebný a přiměřený nástroj potlačování a předcházení epidemie onemocnění covid-19. Soud tehdy shledal, že mimořádné opatření zasahuje do práv jednotlivců v únosné míře a současně stanoví výjimky, které zajišťují, aby v individuálních případech nepůsobilo nepřiměřené zásahy (bod 78 rozsudku čj. 2 Ao 7/2021 - 157).

[9] NSS tedy shrnuje, že již v minulosti vyslovil, že mimořádné opatření zavádějící povinnost nosit ochranu dýchacích cest jako takové není nezákonné. NSS již shledal obecnou povinnost nosit ochranu dýchacích cest za současné situace jako přiměřenou, účinnou a potřebnou, a proto se obecnými námitkami směřujícími proti těmto závěrům opětovně nezabýval.

pokračování

[10] NSS zdůrazňuje, že neprovádí všeobecný přezkum zákonnosti napadené části daného mimořádného opatření, ale postupuje pouze v rámci mezí a důvodů uplatněných navrhovatelem (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021, čj. 8 Ao 22/2021 - 183). Předmětem nynějšího přezkumu tak byla pouze část opatření odpůrce označeného v záhlaví tohoto rozsudku v podobě článku I bodu 2 písm. e) napadeného opatření. Napadené opatření bylo zrušeno mimořádným opatřením z 10. 3. 2022, čj. MZDR 8789/2022-1/MIN/KAN, účinným od 14. 3. 2022, proto NSS posoudil napadenou část ve smyslu § 13 odst. 4 pandemického zákona.

[11] V rozsudku ze dne 9. 3. 2022, čj. 10 Ao 28/2021 - 36, NSS posoudil, zda čl. I bod 2 písm. e) mimořádného opatření odpovídá požadavkům čl. 1 Listiny, tedy zda právní rozlišování v přístupu k určitým právům není projevem libovůle. Navrhovatel v nyní projednávaném případě namítá diskriminaci neočkovaných pedagogických pracovníků, jeho námitka v tomto směru je pouze obecná.

[12] Navrhovatel považuje výjimku za diskriminační z hlediska čl. 3 odst. 1 Listiny. K tomu NSS podotýká, že napadená výjimka nezahrnuje žádná výslovně zakázaná diskriminační kritéria ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny, případně vymezená v zákoně č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Podle soudu není nyní posuzovaná výjimka založena ani na jiném obdobném postavení osob ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny. Dobrovolné očkování není trvalý znak, vlastnost nebo osobnostní rys jednotlivce, který by bylo možné bez dalšího připodobnit ke kritériím výslovně uvedeným v čl. 3 odst. 1 Listiny. Soud se tak dále zabýval *pouze* tím, zda napadená část mimořádného opatření odpovídá požadavkům čl. 1 Listiny (srov. rozsudky čj. 8 Ao 2/2022 - 53, body 29 a 30, nebo čj. 10 Ao 28/2021 - 36, bod 25).

[13] NSS v bodě 27 rozsudku čj. 10 Ao 28/2021 - 36 vyložil, že postavení očkovaných osob a osob s negativním výsledkem PCR testu je z pohledu možného šíření onemocnění covid-19 srovnatelné. Postavení očkovaných osob a osob neočkovaných, které se prokáží PCR testem s negativním výsledkem, však není srovnatelné z hlediska ochrany před infekcí. NSS podotýká, že navrhovatel v projednávaném případě ani netvrdil, že by byl testován PCR testem či antigenním testem. NSS neshledal důvod odchýlit se od již přijatých závěrů, že očkování pedagogických pracovníků a neočkovaní pedagogických pracovníků nejsou z hlediska ochrany před infekcí ve srovnatelném postavení, a tudíž napadená část mimořádného opatření není diskriminační.

[14] Podle NSS je na první pohled jednoznačné a nesporné, že neexistuje reálná možnost, aby soud zrušil napadené opatření na základě návrhu podaného navrhovatelem. Na tomto závěru by nemohlo nic změnit ani to, že by navrhovatel svá tvrzení doložil. NSS navíc poznamenává, že § 101b odst. 2 s. ř. s. brání tomu, aby navrhovatel rozšiřoval návrhové body v průběhu řízení.

[15] NSS shledal návrh zjevně neopodstatněným, proto jej odmítl podle § 13 odst. 3 pandemického zákona.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že návrh nebyl odmítnut bez jakéhokoli věcného posouzení, nebyl soud povinen vrátit již zaplacený soudní poplatek ve smyslu § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, nebo rozhodnutí ve věcech sp. zn. 5 Ao 2/2021, sp. zn. 5 Ao 8/2021, sp. zn. 5 Ao 10/2021 či sp. zn. 7 Ao 19/2021).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu